

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

—
 Ἐτησίαι Δραχμ. 3.
 Ἐξαμήνηος..... Δραχμ. 2.
 Τριμήνηος Δραχμ. 1.
 Ἰσὼ τετρακκοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

17-Ὀδὸς Σολωμοῦ-17

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

—
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
 λεπτά 15.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Ἰουλίου 1903.

Η ΠΙΠΙΝΑ

Lady Blessington

—
 Ἡ Πιπίνα εὐρίσκειτο ὑπὸ τὴν ἐπίγειαν τῆς πρώτης παρακοῆς ὅθεν δὲν ἤργησε νὰ πισωθῆ καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὁμαίτιόν της ὅπως παραλάβῃ μικρὸν τι δέμα.

Κατὰ τὸν χρόνον ἑμῶς τοῦτον καὶ ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔμεινεν ἀδρανής. Ἐλαβε προκαταβολὴν τῆς πρεΐας του, εὐρών δηλαδὴ εὐκόλως τὸ χρηματολιώτιον, ἐνθα ὁ ἀγρότης ἐνέκλειε τὰ σκευῖά του, τὸ παρεβίασε καὶ λαβὼν τὸ περιεχόμενον ἐπλήρωσε τοὺς σάκκους τοῦ ἵππου του.

Ἡ Πιπίνα οὐδὲν ἀντιληφθεῖτα κατῆρχετο ἤδη τρέμουσα, ἐνῶ τὰ ἄκρῃα ἀφθονα τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη εἰσπάζουσα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ, ἀλλὰ τέλος ἀφέθη νὰ ὁδηγηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰωσηφ...

Δύο χιλιόμετρα μακρὰν τῆς ἀγροικίας ἔκειτο τὴ μοναστήριον.

— Σταμάτησον Ἰωσήφ, ἐφώνησεν ἡ Πιπίνα. πάντοτε, ὅτε διέρχομαι ἐντεύθεν προσεύχομαι.. σταμάτησον καὶ τώρα νὰ προσευχηθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου, νὰ ρίψω ὀλίγα ἀνθη διότι τίς εἶδε ποτε πλέον θὰ ἐκπνίδω τὸν τόπον τοῦτον.

— Δύνασαι ἄλλοτε νὰ ἐπισκεφθῆς τώρα ὑπάγωμεν ... ἐνύκτωσε ... Καὶ μεθ' ὧρας τὰς παρακλήσεις της ὁ Ζωζέπος τὴν ἠνάγκασε ν' ἀπομακρυνθῆ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασον εἰς Βιλλέτρι ἐνθα ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἐναικιάσῃ μικρὸν οἶκον, εἰς τοῦτον εἰσπερχομένη ἡ Πιπίνα καὶ μὴ συγκρατηθεῖσα πλέον ἀνερώνησε μετὰ στεναγμοῦ.

— Ἀλλοίμονον ! τί θὰ διαλογίζεσαι τώρα ὁ πατήρ μου !, ἐὰν ἔφθασεν εἰς Ἀλβάνο !

— Κάλιον σκεφθῆτε τοὺς βλακώδεις μωφασμοὺς οὗ; ὁ Θωμάς; θὰ κάμνη ἀπήνητησε μειδιῶν ὁ Ἰωσήφ...

Τὴν ἰδίαν νύκτα ἡ Πιπίνα καὶ ὁ Ζωζέπος ἐνυμφοῦντο. Τὴν δ' ἐπιούσαν ἡ Πιπίνα σύζυγος ἦδη, ἠθέλησεν ἕνα εἰς Ἀλβάνο σταλῆ ἀγγελια-

φόρος και ζητηθή παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς συγχώ-
ρητος. Οἶαν ὅμως θλίψιν ἐδοκίμασεν ὅποιαν συν-
τριβὴν καρδίας ἠσθάνθη ὅτε παρὰ τοῦ ἐπιστρέ-
ψαντος ἀποστολέως ἔμαθεν ὅτι ὁ πατήρ τῆς μετὰ
τοῦ Θωμᾶ ἐδοκρονήθησαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄ-
γουσαν πρὸς τὴν Ρώμην!...

Ἦτο ἀπαρηγόρητος: "Ὅτε ὅμως ἤκουσε
τὸν Ζωζέπον νὰ ψιθυρίζῃ: Κλιῶ; σὲ ἔλεγον
ὅτι πολὺ ταχίως; ὅτι ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ κοιμητή-
ριον; ἢ δὲσπῆνος γυνὴ ἐταράχθη, ἔρριζεν ἀνε-
κάλυψε εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας ψυχὴν κακοῦργου.
καρδίαν σκληρὰν, ἐν τούτοις ὅμως ἐσιώπησε.

Διέρρευσε χρονικὸν τι διάστημα καθ' ὃ ὁ
Ζωζέπος γενόμενος κάτοχος ἰκανῆς περιουσίας.
ἐφάνετο διαψεύδων τὴν περὶ αὐτοῦ κακὴν φή-
μην. Μετὰ ζήλου ἠσχολεῖτο ν' ἀντικαταστή-
σῃ τὸν μνηστῆρα Βιτέλλη εἰς τὴν καλλιέρ-
σιαν τῶν κτημάτων. Τοῦτο ὅμως δὲν διήρκεσε
ἐπὶ πολὺ, ἢ ἐργασία δι' αὐτοῦ ἦτο βάρανος·
δὲν ἤργησεν ὅθεν νὰ τὴν ἀηδιάτῃ.

Τὸν ἄσωτον βίον του οὐδὲ τὸ ἀποκτηθὲν τέκνον
ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Ἐγένετο ἐτι ἐ-
πιλήσιμων τῶν εἰκογενειακῶν καθηκόντων κα-
αὶ ἀπουσία ἐκ τῆς οἰκίας του ἐτι συχότερα.

Νύκτα τινὰ ἦλθον καὶ τὸν ἀφύπνισαν, ἢ Πι-
πίνα ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τρομαγμένη που
ὕπναι, οὗτος δὲ ἀπήντησε βαναύσω:— εἰς τὸν
ἰερέα... θὰ κανονίσω μετ' αὐτοῦ μὴν ὑπόθεσιν.

Τὴν ἐπομένην καὶ μεθ' ἐπομένην ὁ Ζωζέπος
δὲν ἐπανῆλθε καὶ ἡ Πιπίνα κατελήθη ὑπὸ
φοβικῶδους ὑποψίας παραλαβούσα δὲ μεθ' ἑαυτῆ
τὸ τέκνον τῆς, ἀφοῦ τὸ ἐτύλιξεν ἐντὸς μανδύ-
ἐστράτη πρὸς τὸ ὄρος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐξαφα-
νισθέντος Ζωζέπου. Ἐλαβε τὴν ἀτραπὸν ἐ-
κείνην εἰς ἣν πολλὰκις ἐβλεπε τὸν σύζυγόν τῆ
βραδίζοντα, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέτι ἐδίσταζε νὰ
ἀποδώσῃ τὴν αἰτίαν στυγεροῦ κακοῦργήματος.

Εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ δάσους κεκμηκυῖα ἐκά-
θησεν ἐπὶ τινος βράχου διὰ νὰ περιθάλλῃ τὸ τέ-
κνον τῆς, ἀλλὰ τότε εὐρέθη πρὸ τῶν ἀγρίων
μορφῶν πέντε ληστῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνε-
γνώρισε καὶ τὸν σύζυγόν τῆς τὸν Ζωζέπον!
— Ἐμπρός! ἀκολουθεῖ μας καὶ συ, ἀφοῦ ἡ
Θέλησες νὰ ἐλθῃς.

Εἰς ἀπόστασιν τετάρτου λεύγης ἐκείθεν εἰ-
ληστοὶ ἀπεχωρίσθησαν διότι ἔμαθον ὅτι τὸ δά-
σος ἐπιλορηκεῖτο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ

Ἰωσήφ μετὰ τῆς Πιπίνας εἰσῆλθον ἐντὸς λόγμης
ὅπου κρυβῶν ὑπὸ τοῦ κλάδου ἐβίβαν διὰ τῆς
κάνης, τοῦ ὅπλου ὕψωσεν ὁ ληστής, δὲν εἶχον
εἰσέτι κρυβῆ καλῶς ἐντὸς τῆς κρύπτης τῶν καὶ
τὸ μικρὸν ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Ἰωσήφ ὅμως
πλήρης ὀργῆς ἔφερε τὴν χειρὰ του πρὸς τὸ τέ-
κνον τὸ ὁποῖον καὶ ἐσιώπησεν. Αἱ φωναὶ του ὁ-
μως εἶχον ἤδη ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν τῶν
στρατιωτῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, εἴτινες καὶ
διὰ νὰ βεβαιωθῶσιν ἤρχισαν νὰ βυθίζωσι τὴν
λόγμην ἐντὸς τῶν κλάδων.

Διὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος ἡ δυστυχὴς Πι-
πίνα πληγόνεται εἰς τὸν βραχίονα καὶ ἐνῶ τὸ
κίμα ἔτρεχε ποταμηδὸν αὐτὴ σιωπᾷ. Ἐτέρως
ἐρηλόγχη κτυπημα εὐρίσκει τὸν Ἰωσήφ, ὅστις
κινεῖται ἀλλ' ἢ κινήσει αὐτὴ τὸν προδίδει! Οἱ
στρατιῶται ἀνεκάλυψαν τὴν κρύπτην... Ἐ-
νῶ ἔδὲ συνελαμβάνετο κατηράτο καὶ ἐβλασφήμη
τὴν ἀτυχῆ σύζυγόν του!

Ἡ Πιπίνα ὅμως καθικετεύουσα ἐζήτει ὑπὲρ
τοῦ ἀθλίου, ὑπὲρ τοῦ καταστραφένου τῆς χάριν.
— Λυπηθῆτε, εἶπε τέλος, μὲ ἀφίνετε μὲ τέ-
κνον ὀρφανόν. Ἀλλὰ τότε οἱ στρατιῶται προσ-
έλεψαντες αὐτὴν ἐξεργάγησαν εἰς γέλωτα; σαρ-
καστικῶς.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε νεκρόν!...

Τὸ παρετήρησεν ἡ δυστυχὴς Πιπίνα, τῷ ὠ-
κίλησεν ἀλλ' οὐδὲμία ἀπόκρισις. Ὁ κακοῦργος
πατήρ, ὁ παιδοκτόνος Ἰωσήφ τὸ εἶχε στραγγα-
λίσῃ!

Εὐτυχῶς ἡ Πιπίνα κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν καθ' ἣν ἐβλεπε τὸ τέκνον τῆς τεθνεῖος,
σὺζυγον ἀπαγόμενον ἄνευ αἰτίας, αὐτὴν
γαταλελειμένην καὶ ἔρημον, ἀπώλεσε τὸ λο-
γικόν. Ἀπώλεσε τὸ λογικὸν διὰ νὰ μὴ μάθῃ
τὴν δολοφονίαν τοῦ Θωμᾶ, τοῦ πατρὸς τῆς
καὶ τοῦ καλοῦ ἰερέως ὑπὲρ τοῦ κακοῦργου ἀν-
φρὸς τῆς.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

- Μειδιᾷ τις πολλὰκις διὰ νὰ μὴ κλαύσῃ.
- Τὸ μειδίημα εἶνε ὁ ἀσπασμὸς τῶν ψυχῶν.
- Ὅταν δύο οὐρανία σώματα ἐλκόμενα πρὸς ἄλ-
ληλα συναντηθῶσι, παράγεται θερμότης καὶ οἱ κό-
σμοι οὗτοι μεταβάλλονται.
- Τὸ μειδίημα—ὁ ἀσπασμὸς τῶν ψυχῶν—παράγει
τὴν φλόγην ἣτις εἶνε ὁ ἔρωσ, καὶ τότε αἱ ψυχαὶ τῶν
ἐρώντων ζῶσιν εἰς ἄλλους κόσμους.
- Εἶνε ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Ροδόλφος.

« Ἀπ' τῆς οὐράνιας Μελωδιῆς. »

ΠΟΘΟΣ

— ο —
Στὸν πολυκατημένο μου φίλο καὶ συνάδελφο
Στέφανο Μαρτζώκη.

Μακεῖ' ἀπὸ τοῦ κόσμου
τὴν ὄψιν γυρεύω
ἐκεῖδ' ποῦ λατρεύω
ἐκεῖδ' ποῦ ποθῶ.

« ὦ Μάνα μου, δός μου
τὴ θεία ἐμπνευσί σου
νὰ ψάλω μαζὶ σου
στὰ στήθεια ὅ,τι κλειῶ. »

Στὸ κόσμο μ' ἀρέσει,
νὰ ζῶ μοναχός μου
καὶ πίσω κ' ἐμπρός μου
νὰ βλέπω ἔρημιά.

Στοῦ πέλαου τὴ μέση
νὰ βρίσκουμαι θέλω
ν' ἀκούω τὴ μέλω —
δικὴ τρικυμιά.

Τριγύρω νὰ σπῆ
στὴ βάρκα τὸ κύμα,
νὰ βλέπω τὸ μνημα
μπροστά μου ἀνοιχτό.

Ν' ἀκούω τὸ πλάϊ,
τριγύρω, στὰ ξάρτια,
ψηλά στὰ κατάρτια,
φριχτὸ βογγητό

Βορριάς σὰν φύσῃ
μὲ ἀγρία μανία,
γὰ μὲ μελωία!
γλυκεῖα Μουσικὴ!

Μὲ πόθο ζητάει
νὰ βλέπω ἢ καρδιά μου
τὸ χάρο μπροστά μου!
συντριμμία στὴ γῆ.

Τριγύρω τὸν Ἄδην
μ' ἀρέσει νὰ νοιώθω·
στὰ στήθεια ἔχω πόθο
σφοδρὸν 'πιθυμία,

Τῆς γῆς τὸ σκοτάδι
ν' ἀφήσω· 'στ' ἀστέρια
στὰ ὕψη τὰ αἰθέρια
νὰ φτάσω μὲ μιά,

καὶ 'κάθε ν' ἀρχίσω,
ὦ Μοῦσα, νὰ ψάλω
τὸ κάθε μεγάλο
στὰ στήθεια, ποῦ κλειῶ.
Τὰ μάτια 'σὰν κλείσω
στοῦ Χάρου τὸ χέρι
νὰ μείνω ἐν ἀστέρι
ψηλά φωτεινὸ.

Ζάκυνθος 1900. Νίκος Θ. Γούζαρος.

CARLYLE-SCHILLER

Οἱ χαρακτῆρες τῆς Τραγωδίας τῶν « Ἀη-
στῶν, » καίτοι εἰκονίζονται μὲ λαμπρὰ χρώ-
ματα, εἶναι περιγραφαὶ μᾶλλον ἢ εἰκόνες· αἱ
ὀλίγα μορφαὶ ἄς ἀνακαλύπτωμεν εἰς αὐτὴν,
διαγράφονται μὲ ἐπεξεργασμένην λεπτότητα
καὶ ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ εἶναι ἐλ-
λιπεῖς. Πᾶν πρᾶγμα ἐν τῇ Τραγωδίᾳ ὑπεμ-
φαίνει κατὰστασιν ὀξείας καὶ ἰσχυρᾶς διανοίας,
ἣτις ἐσπούδασε τοὺς ἀνθρώπους μόνον ἐκ τῶν
βιβλίων· εἶχε μὲν ὑπὸ τῆς αὐτοπαρατηρήσεως
καὶ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς ἱστορίας,
ἀνακαλύψει καὶ ἰσχυρῶς συναρπάσει, τινὰς τῶν
κυριωτέρων καὶ ἰδιαζόντων χαρακτῆρων τῆς
ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλ' ἦτο ἐτι ἄπειρος καὶ
ἀδαής ὅλων τῶν ἐλαχίστων καὶ τῶν μεγίστων
ἐν ταυτῷ λεπτομερῶν πολυπλόκων κοινωνικῶν
ἀρχῶν, τῶν ρημιζουσῶν τὴν τῶν ἀνθρώπων
διαγωγὴν ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ καὶ αἰτινες
μόνον μίαν ὄψιν καὶ γνώσιν τῆς ἀνθρωπίνης
ἐξελιξέως δύνανται νὰ ἀναπτύξωσιν ἢ νὰ ἀπο-
καλύψωσιν. Ἐὰν ὑπέρχῃ ἐξαιρέσις τις, ἐν τῇ
Τραγωδίᾳ, θὰ εἶναι μεναδικὴ καὶ διὰ λόγους
περ' ὧν ὑπαινίγηται ἀνωτέρω ὁ χαρακτῆρ
τοῦ Καρόλου Moor εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ
Schiller καίτοι ἀτελής ἢ ἐπιτυχία. Τὸ δὲ ἕτε-
ρον πρόσωπον τῆς Τραγωδίας, ὁ Φραγκίσκος
Moor ὁ κακοῦργος αὐτῆς, εἶναι μᾶλλον ἀνε-
πτυγμένον ἀντίγραφον τοῦ Ἰάγου καὶ τοῦ Ρι-
χάρδου τοῦ Shakespear· ἀλλ' ἢ ἀντιγρα-
φὴ διεστράφη τόσον ὅσον καὶ ἐμεγεθύν-
θη. Δὲν ὑπάρχει οὔτε φαινόμενον πραγ-
ματικότητος εἰς τὸν Φραγκίσκον· οὗτος
εἶναι κακοῦργος τῆς θεωρίας, ὅστις σκου-

δύζει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ, διὰ τῶν διαβολικωτάτων μέσων καὶ ἐν ταῖς μετὰ τοῦ ἱερέως συνουσίας τοῦ, πράττει καὶ δι-αθρύπτει τὴν συνείδησίν του δι' ἐπιχειρη-μάτων ὑπὲρ τοῦ ἀθῆϊσμοῦ καὶ τοῦ ὑλισμοῦ· οὐχὶ ὁ γνήσιος κακοῦργος τοῦ *Shakespear* καὶ τῆς φύσεως, ὅστις ἀναπτύσσει καὶ μεταχειρίζε-ται τὰς λογικὰς τοῦ δυνάμεις, δημιουργῶν νέα σχέδια, ἐπινοῶν νέα μέσα καὶ ὑπερισχυῶν κα-τανικῶς τὴν τύψιν τοῦ συνειδότες, ἀποφεύγων τὴν τύψιν τοῦ συνειδότες, ἀποφεύγων αὐτήν, διὰ τῆς διαρκούς προσηλώσεως τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν φόβων του, ἐπὶ τῶν μᾶλλον κατεπειγου-σῶν περιστάσεων καὶ ἀνάγκων τῶν μετὰ τοῦ κόσμου ὑποθέσεων· οὕτως σκεπτικὸς καὶ ἀλι-πήριος ὡς ὁ Φραγκῆσκος, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐὰν εἰ ὑπολογισμῶν τοῦ τὸν ὠδήγησαν τέλος εἰς τὴν τιμιότητα εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι τοῦτο ἦτο ἡ καλλίστη διεξαγωγή.

Ἡ Ἀμελία, ἡ μόνη γυνὴ εἰς τὴν Τραγω-δίαν, εἶναι εὐγενὲς καὶ ὠραῖον πλάσμα· ἀλλ' ὅ-τῳ φανταστικόν, ὅσον καὶ ὁ διώκτης αὐτῆς Φραγκῆσκος. Ἠρεμὸς καὶ ὑψηλὴ, ἐν τῷ πυ-ρῶδῃ αὐτῆς ἐνθουσιασμῷ, ἀφιερῶται τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Κάρολον *Moore*, καὶ κινεῖται πρὸ ἡμῶν, ἐν τῇ Τραγωδίᾳ, ὡς κάποιος ὑψηλοτέ-ρου καὶ ἀπλουστεροῦ ἢ τοῦ ἰδικῷ μας κόσμου. «Πλέει εἰς θελλῶδη πελάγη.» ἀναφανῆ, μὲ πάθος καὶ ταραχὴν μεταφορῶν καὶ ἀντιθέσεων, αἵτινες εἶναι συγγνωστὰ εἰς τὸν *Schiller*. «Πλέει εἰς τραχῶδες θαλάσσης, τῆς Ἀμελίας ὁ ἔρωις πλέει μαζί του· πλανᾶται εἰς ἀβάτους ἐρήμους, τῆς Ἀμελίας ὁ ἔρωις κάμνει τὴν καίουσαν ἄμ-μεν νὰ χλοάξῃ ὑπὸ τοῦ πόδαυ του καὶ τοῦ ἀτροφικοῦ θάμνου· νὰ ἀνθῶσιν· Ὁ νότος καίει τὴν γυμνὴν κεφαλὴν του, οἱ πόδες του λικνίζονται ὑπὸ τῆς βερείας χιόνος, τρικυμιώδης χλόαυ πλήττει τοὺς κροτάφους του, καὶ τῆς Ἀμε-λίας ὁ ἔρωις τὸν λικνίζει εἰς τὴν καταγιγίδα νὰ κοιμηθῇ. Θαλάσσαι καὶ λόφοι καὶ ὄριζόντες εἶναι μεταξύ μας, ἀλλ' αἱ ψυχὰι διαφεύγουσι τὰς ὑλικὰς αὐτῶν φυλακὰς, καὶ συναντῶνται ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ ἔρωτος.» (*)

(*) Τὰ χωρὶς ὅλα τῶν Τραγωδιῶν τοῦ *Schiller* τὰ ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ *Carlyle* ἀναφερόμενα μεταφρά-σθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑφ' ἡμῶν ἐκ τοῦ Γερμα-νικοῦ πρωτοτύπου, οὐχὶ τῆς Ἀγγλικῆς.

Τοῦτο εἶναι ὁμοίως ὠραία ἔξις, πρότυπον ἰ-δανικοῦ κάλλους, (*beau-ideal*) πρωταγωνιστρίας τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἔχει δυστυχῶς, ὀλίγα θνητὰ χαρακτηριστικά.

Ὅμοιαι ἀτέλειαι, εἶναι καταφανεῖς καὶ εἰς ἑλοὺς τοὺς λοιπούς, σχεδὸν χαρακτηῖρας. Ὁ *Moore*, ὁ πατήρ, εἶναι ἀσθενὴς καὶ φιλοστεργός γέρον, ὅστις ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πολείας τρίχας, εἰς τριαύτην κατάστασιν ἀγνοίας καὶ ἀπειρίας, οὐδαμῶς ἀλλαχῶ ἢ μόλιον εἰς ἔργον φαντασίας. Καὶ εἰ λοιποὶ λησταί, ἐν τῇ Τρα-γωδίᾳ, διαγράφονται μὲ μεγαλειότητα ἰσχύου, καὶ ὅμως εἶναι ἀνώμαλοι καὶ ἀσθενεῖς διαπε-πλοσμένοι τύποι.

Καὶ αὐτὸς ὁ *Schiller*, ἐκίρρυξεν αὐστηράν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀβῆσιμον ἐπιρρίην κατὰ τοῦ ἔργου του, ἀποφηνάμενος εἰς πρεσβυτέραν ἡλικίαν, ὅτι τὸ κυριώτερον αὐτοῦ σφάλμα εἰς τοὺς ληστὰς ἦτο ἡ τόλμη τοῦ νὰ ὑποτυπώσῃ τοὺς ἀνθρώ-πους δύο ἔτη πρὶν ἔτι γνωρίζει ἢ συναντήσῃ τινὰ, ἐκτός τῶν διδασκάλων καὶ τῶν συμμα-θητῶν του.

Καὶ ὅμως μὲ ὅλα τὰ ὑπερσαρκώματα καὶ τὰς ἀτελείας τῶν «Ληστῶν,» ἡ δημοτικότης αὐτῶν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ὑπολογισθῇ. Εἰς πάντα ἀναγκάσθη, ἡ πρώτη παρατήρησις καὶ ἐντύπωσις ἐκ τῶν «Ληστῶν,» εἶναι ἡ διέγερ-σις, ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχὴ. Καὶ τὸ μέγα ὑστέρηρον τῆς ταραχῆς παντός ἀναγκάστου ἢ θεατοῦ τῶν Ληστῶν εἶναι, διότι καὶ αὐτὸς ὁ ποιητῆς γράφων συνεκινεῖτο. Δύο σμικρῆς ἐνεργείας, οὐχὶ ἐκλεγεῖς, ἐκίνησε τὸ πνεῦμα τοῦ *Schiller*, ὡς τὴν Πυθίαν ἢ μανίαν. Καὶ ἡ μεγαλειώ-τους ἀπειρος ὡς ἦτο, ἐπήρκεσε νὰ ἀνακινώ-σῃται καὶ νὰ μεταδώσῃ ἐκ τῆς Ἀμελίας τοῦ αἰσθητῆτος καὶ τῆς μεγαλοφίας αὐτοῦ ἀφθο-νίαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἴσως τι πλειότερον ἔτι ὅτι κρῖνωμεν, ἐκ τῆς ἀτομικῆς μας ἐντυ-πώσεως, εἶναι ὅτι, ἡ ἀνάγκη τῶν ληστῶν, παρᾶγει εἰς ἡμᾶς ἰσχυρὸν ἀποτέλεσμα, ἀκόμη καὶ πόνου· ἡμεῖθα καθ' ἑλκκληρίαν κατὰ πληκτικὴ ὑπὸ τῆς καταστροφῆς, τὰ πνεύματα ἡμῶν ζο-φρῶνται βασιανίζονται, ὡς ἐὰν περιστάμεθα μάρ-τυροι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγγληματίου. Μά-την συμβαίνει, ὅταν ἀντιστάμεθα κατὰ τῶν

ἀντιφάσεων καὶ τῶν ὁμιλητῶν τοῦ ἔργου. Τὰ σφάλματα τοῦ καλύπτονται ὑπὸ τῆς ζωντανῆς ἐνεργητικότητος, ἥτις διέπει καὶ ἀνῆκει δι' αὐ-τοῦ. Δυνάμεθα νὰ ἀναφωνήσωμεν ἐναντίον τῆς τυφλῆς ματίας τοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπάρ-χει ὑπερυψηλὸν μεγαλεῖον, περὶ αὐτὸν, οἷων ἐνδύμεως, πάθος, θελήσεως, ἥτις ἀπτεται καὶ οἰχμολογεῖται τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ ἀναγκά-ζει τὰς λεπτελεγεῖας τῆς κριτικῆς νὰ σιγήσω-σιν. Ἡ μάλιστα παράφρων τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰ εἰς ἐκείνη τοῦ *Moore*, ἀλλ' ἡ εἴρτης τοῦ πνεύματός του, καθίστησι καὶ αὐτὴν ἔτι, δια-φέρουσαν. Βλέπομεν αὐτὸν συνασπίζομενον μὲ ἀπονενοημένας σκέψεις διευθυνοντα τὴν ἀγροίαν δύναμιν τῶν εἰ. πράττει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλ-λον θρασεῖα. Πάνοπλος ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν συνθηκῶν τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῶν αἰώνιων νό-λων τοῦ πεπρωμένου· καὶ ἔτι, ἀκολουθοῦμεν αὐτῷ μὲ δεινὴν ἀνησυχίαν, διὰ τῶν δαπάνων καὶ τῶν ἐρήμων τόπων, ὅπου πλανᾶται, περιζων-νόμενον μὲ κίνδυνον, ἐμπνεόμενον μὲ ὑψηλὰ τολ-μήματα, καὶ σπαρτατῶμενον ὑπὸ τῆς ἀδιαλεί-πτου τύψεως· καὶ περιμένομεν μετὰ τρόμου τὴν καταδικήν· τὸ μοιραῖον τέλος, οὕτινος εἶ-ναι ἄξιος καὶ ὅπερ δύναται νὰ ἀπορύγη καὶ ὅμως οὔτε παύομεν ἐν μέσῳ ὄλων τῶν πλανῶν του, νὰ τὸν ἀγχαπῶμεν, εἶναι ἀρχάγγελος ἐν τῇ πτώσει του· καὶ ἡ ἰσχυρὰ ἀγωνία, μεθ' ἧς αἰσθάνεται τὸ παρὸν, ἡ βεβαιότητις περὶ τοῦ ἀ-πεινοῦς ἐκείνου μέλλοντος, ὅπερ περιμένει αὐτόν, οὕτινος ὁ ὄφθαλμὸς του εὐδέποτε χάνει τὴν θέαν μᾶς· καθιστᾶ ἐπιεικῶς εἰς τὰ ἐγκλήματα του, ὅταν ἐκχέῃ τὰς ἀγροίας ἀναμνήσεις του, ἢ τὰ ἔτι ἀγριώτερα προαισθήματα του, ὑπάρχει φρι-κώδης ἔρμη· καὶ σφοδρότατης εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ἥτις μᾶς καταβάλλει, μᾶς ὑποτάσει, καί-ται ὑπερβολικῶν ἀμφοτέρων.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

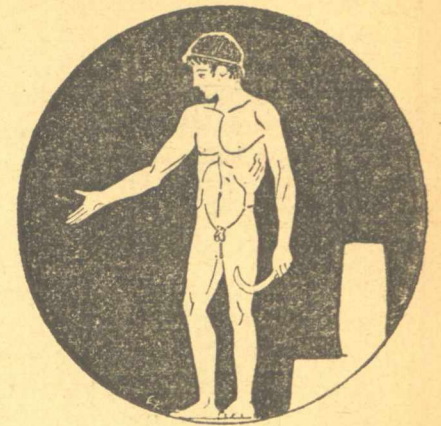
Ἰωάννης Χριστοφόκις.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Δὲν τὸν μέλει τὸ στραβὸν γὰ τὸ φῶς τοῦ λυ-χαρικοῦ.

Τὸ φᾶρι ποῦφυγ' ἀπ' τὸ δίχτυ θαρροῦμε πάντα πῶς ἔττανε μεγάλο.

Ἄν δὲν ἐννοιωσῃς τὴ λύπη δὲ θὰ νοιώτῃς τὴ χάρᾶ.

(Νεκρὸς κρατῶν ἐν ἀριστερᾷ σπληγγίδα καὶ ἐκτείνων τὴν δεξιάν—ἐκ κύλικος τοῦ Ashmolean Museum τῆς Ὁξφόρδης).

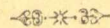

(Ἀθλητῆς ἀποξυόμενος ἐκ πυξίδος τῆς ἀκμαιοτάτης ἐποχῆς τῆς Γραφικῆς τῶν Ἀγγείων περὶ τὸ 460 π. Χ.—Ἐν Galleria dei vasi dipinti τοῦ Museo Archeologico τῆς Φλωρεντίας).

Στόν αγαπημένο μου φίλο ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΛΥΓΝΑΔΗ

—ο—

Πικρά σ'α στήθη εμάς... και απαλπισμένος έτρεχε σ'ε μαύρη σκοτεινιά...

Μά δ'ετι μ'ροστιά μου επρόβαλε ή χειροπή μαρφή σου... Α. ΒΛΑΓΚΙΝΗΣ

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΙΣ ΠΡΙΣΜ

Η μίς Πρισούλα Πρίσμ κρατούσα εις την χείρα τον ταξειδιωτικόν σάκκον της, και υπό τους βραχίονάς της βασταζούσα ένα καλοθάκι...

Η Μίς-Πρισούλα Πρίσμ είχε δια τ'ό αρρεν γένος μίαν έμφυτον αντιπάθειαν, συνεδούσα αυτήν με κάποιον πείσμα.

Τριακονταέτις ή Μίς Πρίσμ απεράσισεν ευτόλμως και πεισματωδώς να μείνη άγαμος. Καί άφ' ής στιγμής απεράσισε τούτο είχε διαρρεύσει έν διάστημα χρόνου αξιοσέβαστον ήδη.

Μόλις ιδούσα τον άγνωστον καταλαμβάνοντα τ'ό βαγιόνιον της ή μίς Πρίσμ ήθέλησε να κατέλθη δια να άλλ'είη διαμέρισμα...

άγωνά να καθήση πάλιν εις την γωνίαν της τήν όποιαν κατείχε θλίβουσα τον Fido της επί του στήθους της.

Διά των διόπτρων της ή μίς Πρίσμ ήρέυνησε κυρίως πως τον συνεδουπύρον της, του ήποιου ή μ'έν φυσιογνωμία τή έφάνη παράδοξος, ή δ'ε άλλόκοτος ένδυμασία άκριτά επίρροθος.

Έσπευσε δ'ε να θέση τον σάκκον του εις τ'ό θρανίον του σιδηροδρόμου άπέναντί του ώς και τ'ό άλεξιθρόγιόν του...

Διαρκώς δ'ε παρετήρει τ'ό κόκκινον τούτο δέμα δι' ενός παραδόξου βλέμματος, ψυθιζών άμα λέξεις άλλόκοτους.

Έπειτα ο άγνωστος ούτος άφρωσιωμένος εις τάς σκέψεις του εξέγαγεν εκ του κόλπου του πούρον τ'ό όποιον ήναψε.

Νά καπνίζη έμπροσθεν μι'ας γυναικός, και χωρίς να ζητήση τήν άδειαν! Νά καπνίση εις τ'ό διαμέρισμα ένθα εύρίσκειτο ο Fido!

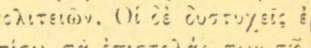
Η μίς Πρίσμ άνετινάχθη εκ τής θέσεώς της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ

—ο—

Έως τώρα ήξούραμεν συλλογής γραμματεϊών, carles postalis, μικρομηνημάτων κλ. και άλλά ή καλλιέλαδος ύψιφονος του Άμερικανικού Μελοδράματος...

Έτοιμασθήτε λοιπόν και σεις δεσποινίδες εις την συλλογήν των έρωτικων σας επιστολών!

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΙΟΔΕΣ

Λύσεις.

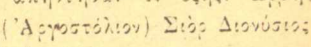
Μίνδαρος, Πίνδαρος, Πίνδος. Ο.θώα; άπήνηταν οι εξή; Έρμη; Ίωακείμ, Μουμπάρ, (Άρμιστόλιον) Σίος Διονύσιος και Δροσόλουτος αυή.

Προτεινόμενα.

Αίνιγμα

Έν γράμμα σ' άκρωτήριον ά, τύχη και προσθέτης μονάδα βάρους, φίλε μου, εύθύ θ' άποτελέσης.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Λαχείον

Ένομένης κληρώσεως των αριθμών των μικρομηνημάτων έλαχον οι εξή; αριθμοί 61 και 78 και ή μ'έν «Κρήσα.»

Κύριε, άνερώησε, δ'εν είνε έδω καπνιστήριον!

Ο άνθρωπος άνεσκήρτησε περιεστράφη ώς άνθρωπος άιφνηλίως καταληφθείς διαπράττων πταιύμα και άτειντας τήν μίς Πρίσμ με βλέμμα έκπληκτον, άπήνησε χειρονομών, και με ύρος δυσπρεσκειάς.

— Συγγνώμη... ένόμιζα ότι ήμεν μόνος.

Έστο προφανές ότι ο άνθρωπος ούτος πολυ ώργίζετο διότι δ'εν ήτο μόνος. Οά είχε συμφ'ερρον, φαίνεται, ισχυρόν να μείνη άπαρκατήρητος και να μη άναγνωρισθ'η!

Ο άγνωστος έθεσε πάλιν τ'ό πούρον εις τ'ό θλακίον του τότε ή μίς Πρίσμ έβουθήθη εις σιωπήν έθρικην, και παρηκολούθει πάσαν κίνησιν και πάσαν χειρονομίαν του μυστηριώδους αυτής συνταξειδιώτου.

Εις τον μεθ'ικόν σταθμόν ή άμαξοσταγία έσταμάτησε, και τελωνειακοί ύπάλληλοι εισήλθον εις τ'ό βαγιόνιον δια τήν επιθεώρησιν των άποσκευών...

Ηδη ή άμαξοσταγία εξέκίνησεν. Άλλ' αϊφνης απεύδων εις άνθρωπος άνοιγει τήν θυρίδα εισπιδά τας βαθυίδας, και ρίπτεται επί του καθίσματος.

Έστο αυτός ούτος, όστις έρχινετο τότεν ύποπτος εις τήν μίς Πρίσμ. Έπιγγε δ'ε εις τας χείράς του τ'ό κόκκινον δέμα. Τι άρα γε να είχε συμβή;

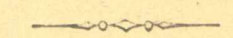
Η μίς Πρίσμ εξήγησε άπλούστατα τούτο περιείχεν άναμφιβόλως άντικείμενόν τι λαθρεμπορίας. Ο άνθρωπος είχαν εξαφανισθ'η εις τήν προσέγγισιν των τελωνειακών ύπαλλήλων...

(Έπεται συνέχεια.)

Δημ. Θ. Σα...

ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

— Γιατί Τ'οτό. είνε κόκκινα τ'ά χείλη σου. —... Είνε μαυιά μου... γιατί σ'ε φίλησα.

ἀριθ. 61 λαμβάνει ως δῶρον τὰ «'Αλλάχστρα» ποιήματα τοῦ κ. Πολέμη· ὁ δὲ 78 ἐν μουσικῶν τεμάχων ἢ «Κρήσση».

Ἦγεμῶν ἢ ἠγεμονίς.

Ἐπεψηφισθέντες γίνονται δεκτοὶ μέχρι 12ης Ἰουνίου.

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλλάξουν ὁ Σαλβατόρης μετὴν Β. τῆς Ἀθήνης, Μενεξεδέμιαν καὶ Δρόσολ. αὐγῆν· ὁ Ἀπογορητεμ. Ἐραστής μετὴν Λευκ. ἀνεμώην, Πάλλουσαν καρδίαν Φιλ. Κρήσσην καὶ Πιεσηγ. ἀκτινα· ὁ Χλ. Τραουδιτῆς μετὴν Β. τῆς Ἀθήνης, Τρεμ. Σελήνην, Ἦγεμ. Κρήσσην καὶ Ἐλ. ποιήτριαν. Ὁ Ἐλιτινοφόρος ἔραστής μετὴν Νουμφαίαν Μαρκελλαν, Φυλλίδα, Β. τῆς Ἀθήνης καὶ Μενεξεδέμιαν, ἢ Ἦγεμονίς Κρήσση μετὴν Λ. Κιθάκην (διὰ τοῦ ὀνόματός μου ἀδύνατον) ὁ Ἐρμηῆς μετὴν Φυλλίδα Ὁν. πλάσμα καὶ Παλ. καρδίαν ὁ Τοτὸς μετὴν Ἀγγελίαν Παρ. ἀκτινα, Πρ. Σοφίαν καὶ Ἀλ. εἰμακρέμιαν.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἀλτρης τῶν Ἀστέρων μετὴν Μενεξεδέμιαν Ὁν. πλάσμα, Ἀλλ' εἰμακρέμιαν, Κ. Ἐκνομάλλαν καὶ Δρόσολ. αὐγῆν. Ἡ Ἐθρ. Φυλλίδος μετὴν Ἰατρ. τῶν συνδρομητῶν, Ἰάλληνα, Φριξοί, καὶ Ἐρμηῆν. Τὸ Κουνοῦπι μετὴν Ἐλ. Νουμφαίαν, Ἀλ. εἰμακρέμιαν, Νουμφαίαν, καὶ Ὁφ. καρδίαν ὁ Ἀλέτωρ Κόττας μετὴν Πριγ. Σοφίαν, Κ. Ἐκνομάλλαν, Μαρκελλαν, καὶ Χρυσσαλλίδα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Γ. Γ. Μάγκκαρη. Γύθειον. — Παρ' ὅλης τῆς διαβεβαιώσεως ἐπιστολῆν δὲν ἐλάβομεν. Ἀποροῦμεν διὰ τὴν σιωπὴν σας. — Φ. Δερβιλί. Ἐνταῦθα· παρακαλεῖσθε ὅπως διέλθητε τῶν γραφείων μας, καθ' ὅτι πρὸ κειροῦ ἔρομεν μικρομήνυμα δι' ὑμᾶς. — Μῆλον Ἐνταῦθα· Ἐξῆρ' ἀφήγησις τοῦ βίου δύο δυστυχῶν ὑπάρξεων καὶ τοῦ θανάτου αὐτῶν, ἐν τούτοις ὅμως ὁ τρόπος δι' οὗ μετεχειρίσθης τὴν πτωχὴν ὑπόθεσιν μου διδοῖς ἐλπίδας ὅτι θὰ δυνηθῶ πολὺ προσεχῶς νὰ σὲ φιλοξενήσω εἰς τὰς στήλας μου. — Ἀριστογαίοντα Χαλνιά· Μικρομ. ἐστάλησαν. — Δ. Κονιτόπουλον. Ζάκυνθον. Ἐστὲ βίβλος ὅτι πᾶν καλὸν εὐρίσκει θέσιν. Ἀ-

ποστείλατε. Τὸ βον ἔτος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 27, ἕκαστον δὲ φύλλον τιμᾶται λεπτ. 15. — Ὁν. πλάσμα. Μικρομ. Χ. Τραγουδοῦ ἐστάλη. Ἀποροῦμεν πῶς δὲ ἐλάβετε. — Εὐανθ. Μπέλλου. Μετολογίον. Τὰ εὐγενῆ σας ἐπίσημα καὶ ἡ συνεργασία ἦν μᾶς προτείετε μᾶς πείθουσι περὶ τῆς φροντίδος τῆν ὅποιαν θὰ καταβῆντε πρὸς εὐρεῖαν τοῦ φύλλου διάδοσιν ἐν Μετολογίῳ. Ἐν τῷ δευτέρῳ φύλλῳ τοῦ Ἄου ἔτους (ὅπερ σᾶς ἀποστέλλομεν) καὶ ἐν τῷ 29ῳ βλέπατε τὸν τρόπον. Προσέχετε διευθυσίν μας. — Κ. Γεταχάρη Ἐνταῦθα. Προσεχῶς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον ἐν Μονεμβασίᾳ ἐτελεσθήσαν οἱ γάμοι τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου Γ. Δ. Ρίτσου μετὰ τῆς ἐπὶ κἀλλει καὶ μορφῶται διακονίμηνος ἀθρᾶς Δο. Ἀναττ. Ἀδρεσάκη. Ἡ «Φυλλίς» ραίνουσα τοὺς νεονύμφους μετ' ἄθρη εὐχεται αὐτοῖς εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελρον βίον.

— Τὴν φιλότιμην φιλόμουσον Κρήτην ἀριστεύει· ἄν κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Γαλλικῆς συγχαιρῶ ἀπὸ καρδίας.

Παρηγόριος ἀκτίς.

— Συνέστη ἐνταῦθα Διεθνῆς Παιδικολογικῆ Ἐνωσις, ὡς πρόεδρος τῆς ὁποίας λίαν ἐπιτυχῶς ἐξελέγη ὁ ἀξιότιμος εἰταγγελεὺς τοῦ Ἄρ. Πάγου κ. Μανιάκης.

— Στὸ κεινοπολεῖον τοῦ κ. Ν. Τσαγκάκη ὁδὸς Κολοκοτρῶων 23 θὰ εὑρετε τὰ καλλίτερα κειτὰ καὶ σιχαρέττα· Μία δοκιμὴ ἄρκει.

— Τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον Κωνσταντῖνον Χαύταν, γενόμενον ὑπολογιστὴν τοῦ Βασ. Νευτικῆ συγχαιρομεν ἀπὸ καρδίας.

— Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Σκοτεινοὶ ἔρωτες καὶ κυπάρισσοιο» ἐστὸς ὀλίγου ὑπὸ τοὺς ἄνω τίτλους καὶ εἰς καλλιτεχνικώτατα τεύχη θὰ ἐκδοθῶν τὰ πεζογραφήματα καὶ αἱ περιπαθεῖς ποιήσεις τοῦ ἐμπνευσμένου νεκροῦ ποιητοῦ Κωνσταντῖνου Μισαηλίδου, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη τέχνη, καὶ τὰ λεπτότατα αἰσθηματὰ ἄτινα καταλλήλως μετοχευεῖ ἐκ τῆς καρδίας του εἰς ἕκαστον στίχον μᾶς κἀνὴ νὰ πιστεύομεν ὅτι ἀληθῶς ὁ Κωνστ. Μισαηλίδης εἶνε ποιητῆς τοῦ μέλλοντος.